

ตายแล้วฟื้น

โดย พันเอกเสนาะ

(๑) อารัมภบท

เรื่องราวที่ผมจะพูดในวันนี้ถ้าคิด ๆ ดูมันไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ว่าเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้มันเกิดขึ้นแล้วกับผม และมันเกิดขึ้นสำหรับผู้ที่ยังตายไปแล้วนะครับคนที่ตายไปแล้วไม่สามารถฟื้นขึ้นมาและพูดหรือบรรยาย ความรู้สึกในสิ่งที่เขาไปพบเห็นมาให้ฟังได้ เพราะเขาไม่มีโอกาสหรือบางท่านอาจจะมีโอกาส แต่เป็นคนที่ไม่ค่อยจะมีเกียรติ เมื่อพูดจาไปแล้วก็ดูว่าเชื่อถือไม่ได้ เพราะฉะนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็เลยเป็นสิ่งที่เร้นลับ ไม่มีใครสามารถจะพิสูจน์ได้ แต่ในฐานะที่ผมประสบมา เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตผม ผมกล้ายืนยันว่า เรื่องเหล่านี้มีจริง เรื่องของผมที่จะเล่าจะเริ่ม ณ บัดนี้

(๒) ประวัติพันเอกเสนาะ

ชีวิตผมเกิดมาเป็นลูกสิบเอก คุณพ่อเป็นทหารรักษาวัง
ชีวิตความเป็นอยู่แร้นแค้น เพราะว่าคุณพ่อมีลูกเยอะถึง ๑๐ คน
ผมเป็นคนที่ ๓ เมื่ออายุได้ ๘-๙ ขวบ ช่วงนั้นคุณพ่อมีลูกถึง ๖-
๗ คน แล้วนะครับเพราะฉะนั้นความเป็นอยู่ลำบากมาก เมื่อ
เวลาฝนตกทุกคนนอน แต่ผมต้องออกไปหาปลา น้องอีกคนไป
หากบหาเขียด อีกคนหาผักบุ้ง เพื่อมาเป็นอาหารมือเช้า
เงินเดือนสิบเอกแค่ ๒๒ บาท เท่านั้น ผมโตขึ้นผมต้องไปรบ
เวียดนาม ไม่ใช่เพราะผมอื่โก้ที่ไปเพราะผมต้องการเงินมาให้
ญาติพี่น้องผมเรียนหนังสือ เพราะคุณพ่อผมเสียชีวิตตั้งแต่ปี ๒๕๑๓
พูดถึงเรื่องความตายทุกคนก็ไม่อยากจะพบ ไม่อยากประสบ แต่
ทุกคนก็อยากรู้ว่า เมื่อเวลาตายแล้วไปไหน จริงหรือไม่เมื่อตาย
แล้วเราต้องไปนรกหรือไปสวรรค์ เราทำบุญเราจะได้บุญเราทำ
บาปเราจะได้บาป เรื่องนี้ท่านทุกคนก็สงสัยทุกคนมีกรรมแต่ว่า
กรรมของเรานี้ อาจจะเป็นมนุษย์ อาจจะเป็นสัตว์ เราได้สร้าง
กรรมสร้างเวรไว้กับใคร อันนี้เราไม่ทราบได้ แต่เมื่อเกิดมาใน
ชาตินี้ กรรมนั้นมันก็ตามมา บางท่านอาจจะไม่เชื่อว่ากรรมนั้น

เป็นมาอย่างไร แต่กรรมนั้นมี แต่เราไม่รู้ทุกคนเกิดมาก็จะต้องมีการตายแน่นอน พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม หมายความว่ากรรมที่ว่านั้นคืออกุศลกรรมและอกุศลกรรม ซึ่งเราเรียกว่ากรรมดีและกรรมชั่ว ท่านอาจจะอยากทราบว่าเวลาจะตายนั้นมันเป็นอย่างไรเพราะเมื่อมีการตายนั้นจะต้องมีการตั้งศพสวด นิมนต์พระมาสวดศพ เป็นการแผ่บุญกุศลให้แก่ผู้ที่ตายไปแล้วและก่อนที่เราจะบรรจุศพคนตายลงไปในโลง เรามีการรดน้ำศพที่มีขอวา เวลาที่เรารดน้ำศพ เรามักพูดกันอย่างนี้ คือขอให้อโหสิกรรมผู้ตายเมื่อสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ กรรมใดที่เราเคยผิดพ้องหมองใจก็ขอให้อโหสิกรรมเสียในชาตินี้ อีกคนหนึ่งก็อาจจะพูดว่าขอให้ท่านไปสู่สุคติ อีกท่านก็อาจจะพูดว่าขอให้ท่านจงไปสู่สัมปรายภพเทอญ บางท่านก็บอกว่าชีวิตของคนเราเกิดมาแล้วก็ต้องตายเหมือนกัน ขอให้ท่านอย่าได้ห่วงว้างและห่วงวิญญูณในชาตินี้เลยขอจงไปสู่สุคติเถิด บางคนก็รดน้ำศพไปอย่างนั้นนะแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร การที่เราทำอย่างนั้น เราก็ต้องการให้คนที่ตายไปอยู่ภพหน้า ทั้ง ๆ ที่เราก็ไม่รู้

ว่ามีจริงมั๊ยจริงให้เขาไปอยู่ในภพหน้าด้วยความสุขกว่าที่เขาอยู่ในชาตินี้ ถึงแม้ว่าเขาจะมีความลำบากในชาตินี้อย่างไรเพียงใดก็ตามเมื่อเวลาเขาตาย เราก็ขอให้เขาไปดี แล้วก็ไปอยู่ดีกว่าที่เขาเป็นอยู่ในชาตินี้

(๓) ตายครั้งที่ ๑

แต่ความจริงแล้วการที่เราพูดอย่างนั้นมันก็มีส่วนถูกบ้าง แต่ก็ไม่ใช่จะถูกทั้งหมดร้อยเปอร์เซ็นต์การที่เรารดน้ำศพ เราควรจะพูดอย่างนี้ครับ" ชีวิตของคนเกิดมาท่านกับเราตายเหมือนกัน แต่ว่าใครจะตายช้าตายเร็วขอให้กรรมดีที่ท่านได้สร้างไว้ในชาตินี้ในภพนี้จงช่วยนำท่านไปสู่สุคติอย่างนี้ครับจึงจะถูก "และต้องพูดอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งคนตายต้องการมากที่สุด คือ อย่าได้หวังญาติมิตร อย่าได้หวังทรัพย์สมบัติซึ่งมันไม่มีแก่นสารอะไร ขอให้ท่านตัดสิ่งเหล่านี้ให้ได้ และขอให้กรรมดีที่ท่านทำในชาตินี้พาท่านไปสู่สุคติ อย่างนี้น่าจะถูกต้องมากกว่าซึ่งผมจะมีเหตุผลในการที่จะพูดต่อไปในเรื่องการตายครั้งที่หนึ่ง ที่กองทัพหนึ่งมี

สโมสรของ พัน สห.มทบ.๑ ผมได้มาเล่นรั้มมีที่นี้ติดต่อกันเป็น
เวลา ๖ เดือน ๖ เดือนนี้ผมจะเลิกในราวเที่ยงคืน ตลอด วันนั้น
ประมาณวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๑๓ ก็ปรากฏว่าผมเล่นไฟ ๓ วัน
ศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ วันแรกทานข้าวได้ วันที่สองทานก๋วยเตี๋ยว
วันที่ ๓ ทานน้ำอัดลม พอคืนวันอาทิตย์ผมก็หมดแรง ผมจะลุก
ขึ้นไปห้องน้ำปรากฏว่าหน้ามืดล้มตึง เพื่อน ๆ ถามว่าจะไปตาย
ที่บ้านหรือจะไปโรงพยาบาล ผมบอกไปตายโรงพยาบาล ญาติ
พี่น้องไม่เห็นใจ เขาก็พาผมไปบ้านในสภาพของคนๆ ที่เรียกว่า
หมดสภาพเหมือนนกปีกหักไม่มีแรง โสซัดโซเซนะฮะ หน้าดำ
ดำปี๋เลย ผมก็บอกคุณแม่ว่าผมไปเล่นไฟมา แล้วก็ไม่ได้ทานน้ำ
ไม่ได้นอนเลย คุณแม่มองดูลักษณะท่าทางการพูดของผมแล้ว
มันเหน็ดเหนื่อยมาก ท่านก็บอกว่าไปนอนพักผ่อนซะในระหว่าง
นั้นผมก็มีอาการหนาวสั่น เท้าเริ่มชา แล้วตาก็มองไม่เห็น คุณ
แม่ก็คิดว่าผมคงจะต้องตายแน่ท่านก็เลยให้น้องชายไปซื้อดอก
ไม้มา แล้วก็ให้ผมสวมมนต์ ท่านให้ผมนึกถึงพระที่ผมนับถือ ให้
นึกถึงหลวงพ่อกี่ที่เราเคารพเพื่อวิญญูณเราจะได้ไปสู่สุคติตาม

ความเชื่อของผู้ใหญ่ท่านให้ผมพูดคำว่าพระอรหันต์ ผมก็ไม่รู้ว่า
พระอรหันต์หมายความว่ายังไงผมก็นึกว่าคงเป็นพระพุทธเจ้า
มากกว่า ผมก็พูดตามที่คุณแม่ว่า " ตอนนี้น้ำมันก็มีโลหิตออกทาง
ปากจมูกและที่หูเท่าๆแล้วก็เริ่มลมสว่านลมสว่านมัน จะตี
ขึ้นมาเสียงมันจะอยู่ในหูครบดังจิ้งจิ่ง จิ้ง...จ ดังวู้ว วู้ว วู้ว... ว ดัง
ตลอดเลย นั่นหมายความว่าชีวิตใกล้จะสิ้นแล้ว แล้วตัวนี้เย็นชา
ตลอด เย็นมาก คุณแม่ก็ไม่รู้จะทำยังไงอะคุณแม่ก็ร้องให้ ท่าน
ร้องให้ตลอดเวลา ผมก็บอกว่า คุณแม่ครับ ผมได้ยินเสียงระฆัง
ดังเพราะตอนนั้นมันเป็นเวลาใกล้สี่ทุ่มคุณแม่ก็บอกว่าระวังทีว่
น้ำมันเป็นระฆังแบบที่แขวนไว้ตามโบสถ์ มีใบโพธิ์เขามีเงินเขาก็
ซ้อมาแขวนไว้ที่บ้าน เราคนจนเราก็ไม่มีอย่าไปสนใจเลยลูกว่า
พระอรหันต์ต่อดีกว่า ผมก็ว่าพระอรหันต์ต่อ เดี่ยวเดี๋ยวเท่านั้น
ผมได้ยินเสียงพระสวดพระท่านสวดมาแต่ไกล ผมก็บอกคุณแม่
ครับผมได้ยินเสียงพระสวด คุณแม่ก็บอกมีคนตายใกล้ ๆ บ้าน
เรา เขาเป็นเศรษฐี เขาเอาศพตั้งที่บ้านสามารถที่จะเลี้ยงแขกได้
๓ มื้อ ซึ่งมันเปลืองกว่าไปเลี้ยงที่วัดเพราะเขาเป็นเศรษฐีลูกอย่า

ไปสนใจเลย ว่าพระอรหันต์ ว่านะโมตามที่แม่บอกดีกว่า ผมก็ว่าตามคราวนี้ผมเห็นก้อนเนื้อพังผืดที่มันน่าเกลียดมากมันลอยจากท้องฟ้าลอยมาลอยมา แล้วผมก็บอกคุณแม่ว่าผมเห็นเนื้อพังผืด ซึ่งเป็นปุ่มปมคล้าย ๆ กับหนังคางคกซึ่งมันน่าเกลียดมากเมื่อมันลอยเข้ามาหาผม ผมมีความขยะเขยง ความน่าเกลียดของมันมากผมก็แลบลิ้นออกมาเต็มที่ในช่วงนี้ผมปัสสาวะราดและอุจจาระก็ออกเลือดออกปาก ออกจมูก แล้วคุณแม่บอกว่าผมคอพับไปและหัวใจไม่เต้น "

(๔) ท้องแตนนรกและสวรรค์

คุณแม่ก็หวังว่า พรุ่งนี้จะรดน้ำศพกันที่วัดโสมฯ ก็ได้มีการติดต่อกับที่วัด จะเอาศพผมไปรดน้ำศพที่ศาลา ๓ และได้มีการติดต่อกับทางญาติที่ชลบุรีบ้างที่เพชรบุรีบ้างที่นครสวรรค์ นครปฐม และที่ปากเกร็ด คือบอกหมดทั้งญาติคุณพ่อคุณแม่ เพื่อจะให้มารรดน้ำศพ ช่วงนี้ก็เป็นช่วงที่ผมไปแล้วนะครับ ต่อไปก็เป็นช่วงที่ผมจะไปพบอะไรข้างบนบ้าง ผมไม่ทราบว่าผมใช้

เวลาเท่าไรในการที่จะรู้สึกตัวว่าผมได้มาเดินอยู่ในที่แห่งหนึ่ง
ซึ่งเป็นพื้นราบน่าเดินมาก พื้นราบนั้นเปรียบเสมือนสนามบิน
ดอนเมือง แต่ว่าเท่าที่เราเดินผมไม่มั่นใจว่าเป็นการเดินทาง
เท้าลง ผมรู้สึกที่ผมเดินเอาฝ่าเท้าหงายขึ้นซึ่งมันผิดปกติ
แล้วพื้นที่นั้นก็มองไม่เห็น เพราะมันเป็นพวกหมอกสีขาว และ
หมอกสีขาวนั้นทึบมาก แต่ผมมองเห็นตัวเองนั่งกางเกงสีน้ำเงิน
เสื้อยืดสีขาว แต่คนที่เขาเดินกับผมไม่เหมือนผม คือเขาแต่งชุดสี
ขาวลักษณะเป็นผ้ามัดตราสัง แล้วตัวเขาไม่ได้มีเนื้อหนัง
เหมือนอย่างเรา คือตัวเป็นกระดูกทั้งสิ้น เพราะเราสังเกตได้
เวลาเขาเดิน ตรงหัวเข่าเขาที่หายไปกับหมอกควัน ซึ่งท่วมพื้น
อยู่นั้น ผมเห็นเขาเดินหย่อง ๆ เหมือนหนังสไลด์แล้วก็เห็นเป็นกระ
ตุก มีเสียงดังของกระดูกกระทบกับพื้น แล้วทุกคนที่เดินไป
ร้องให้ ร้องให้ทุกคน เขาร้องให้ทำไมครับ เขาร้องให้ เพราะ
เสียดายเวลาเมื่อตอนที่เขาเป็นมนุษย์เขาไม่ได้ทำบุญเลย หรือ
ทำก็ทำน้อย ไม่เพียงพอกับความต้องการ เมื่อเขาเดินทางไปเขา
หิว เมื่อหิวเขาก็ไม่มีอาหารทาน. ในระหว่างที่เดินไปนั้นมันจะมี

อำนาจอันหนึ่งที่เราไม่สามารถที่จะบอกได้ว่าอำนาจนี้มาจากไหน เราจะได้ยินแต่เสียงดังขึ้นจากท้องฟ้า เสียงนั้นบอกว่า บัดนี้ท่านตายแล้ว ขอให้ท่านปฏิบัติตัวดังนี้ หนึ่ง อย่าคิดถึงญาติพี่น้อง ลูก เมีย และร่างของตัวเองที่อยู่ในเมืองมนุษย์ ห้ามคิดถึงเด็ดขาด ใครคิดจะมีโทษ โทษนั้นหนักมาก เดียวจะเล่าว่าเป็นยังไง ต่อไปประการที่สองในระหว่างเดินไปห้ามเหลียวซ้าย ห้ามแลขวา ห้ามหันหลัง ประการที่สาม ห้ามพูดจกัันระหว่างทางที่เดินกันไป เหล่านี้เป็นบัญญัติที่มีการสั่งห้ามไว้แล้วถ้าไม่ปฏิบัติตามจะมีโทษมาก เมื่อเราฟังโทษแล้ว เราจะรู้สึกว่โทษนั้นเป็นโทษที่น่ากลัวมาก เราเป็นทหารนี่เจ้านายผู้บังคับบัญชาบอกว่าถ้าทำผิดอย่างนี้จะต้องถูกขัง ๓ วัน เรามีระยะเวลาออก และเราก็สามารถที่จะทนได้แต่โทษของเขาข้างบนนั้นไม่เหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่นคนที่ถูกตีถูกโบย เนื่องจากก่อกรรมไว้ในชาตินี้มาก เวลาตายไปแล้วจะมีคนมารับ แล้วคนที่รับนั้นจะทูปตีการตีด้วยหวายของเขา เขาไม่ใช่เขียนตีหลายที เขาตีเพียงทีเดียววิหนเดียว แต่การเจ็บนั้นเจ็บไปถึง ๓-๔ ชั่วโมง แล้วคนที่

ถูกตีนั้นจะร้องไหยหวนเจ็บปวดมาก ที่ผมฟังดั่งนั้นเสียงมัน
โหยหวนมากจนกระทั่งเรียกว่าเรากินข้าวเสร็จ เสียงนั้นก็ยังได้
ยินอยู่เรื่อยไป อันนี้ทุกคนเห็นภาพแล้วนะครับว่าผมเดินไปยังไง
และมีใครบ้าง แต่ผมจะไม่พูดถึงการไปนรกนะครับ ผมจะพูดถึง
เรื่องการไปสวรรค์เท่านั้น เพราะข้างบนเขาสั่งมาว่า ถ้าท่านจะ
พูดถึงเรื่องการไปสวรรค์นั้น ท่านพูดได้ข้างบนไม่ขัดข้อง แต่ห้าม
พูดเรื่องการไปนรก เพราะว่าในการที่เราพูดมันจะมีผลเสียผลดี
ไม่เหมือนกัน อย่างเช่นเราบอกเขาว่าท่านทำบุญใส่บาตรพระ
วันละองค์ ถึงแม้ไม่มีก็ใส่ไข่ต้มหรือไข่ดาวก็ได้ ไม่มีก็ปาทองไก่
หรือซาลาเปาถวายพระขึ้นสองขึ้นก็ได้ ถ้าหากท่านไม่ทำมันก็ไม่
มีผลเสียอะไรสังคมก็อยู่ได้ ไม่มีปัญหาอะไรแต่ถ้าหากเราบอก
ว่า ท่านอย่าไปผิดถูกผิดเมียเขาท่านอย่าไปปล้นจี้ขี้โกง อย่าไป
ฆ่าคนนะถ้าหากท่านทำอย่างนี้ท่านจะได้รับโทษอย่างนี้ หนึ่ง
ท่านอาจจะต้องลุยกอบัวที่มีหนามแหลมคม ซึ่งหนามนี้เป็น
หนามเหล็กท่านจะต้องปีนต้นจิวซึ่งมีอีกาปากเหล็กและข้างล่าง
จะมีคนคอย

เขียนคอยบอกให้ท่านต้องปีนต้นไม้วันหนึ่งไม่รู้ก็เที่ยว ท่าน
ต้องนั่งในที่แคบ ๆ โดยที่ไม่มีอาหารกิน แล้วก็มีคนมาเขียนตี
ท่านทุกชั่วโมง ถ้าหากเราพูดไปอย่างนี้ไม่มีใครเชื่อ เมื่อไม่มีใคร
เชื่อคนต่าง ๆ เหล่านั้นก็ขัดขึ้นเมื่อเขาเกิดการลองดีขึ้นมา เขาก็
ไปก่อกรรมทำชั่วขึ้นมา มันก็เกิดผลเสียขึ้นต่อมนุษยโลก
เพราะฉะนั้นไอ้เหตุผลอันนี้นะครับ ผมถึงไม่พูดเรื่องการไปนรก
ดังที่ผมก็เห็นว่านรกมีอะไรหลายต่อหลายอย่าง แต่พูดไม่ได้
เพราะรับปากไว้แล้วว่าไม่พูด แล้วผมกลัวมากครับ ผมถึงไม่พูด

(๕) อานิสงค์การใส่บาตร

ที่นี้ในระหว่างที่เดินไปนะครับทางขวาก็เป็นพื้นที่ว่างโล่ง
ทางซ้ายก็เป็นเหมือนคนใส่บาตรเต็มหมดเลยนะครับ แล้วแต่ว่า
คนมีคนจน แต่คนจนก็มีพวกโต๊ะไม้ ชั้นทองเหลือง ชั้น
อะลูมิเนียมใส่ข้าวปั้นโตก็ใส่กับข้าวคนรวยก็มีเก้าอี้มุกเก้าอี้เงิน
และอาหารก็แตกต่างกันออกไปผมก็รู้สึกที่ผมหิวข้าว ผมก็มอง
ไปที่ที่เขาตั้งอาหารอยู่ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งกวักมือเรียกผม บอกว่า

เอ้า ! ร้อยโท เสนาะอาหารคุณอยู่ทางนี้ ตอนนะผมยังเป็นร้อยโท เขาก็เรียกผมเข้าไปเขาก็เอาอาหารให้ผมทานตลอด ผมทานไปผมก็คิดนะครับว่า อาหารต่าง ๆ เหล่านี้ผมเคยเห็นที่ไหน ผมนึกได้ครับว่าเมื่อตอนสมัยผมอายุ ๗-๘ ขวบ คุณพ่อคุณแม่ใช้ให้ผมเป็นผู้ใส่บาตรตอนเช้าตลอดเวลา เนื่องจากครอบครัวเราจนเพราะฉะนั้นเราจึงทำบุญใส่บาตรทั้งข้าวแดงข้าวขาว ส่วนกับข้าวนั้น คุณแม่ก็ช่วยรายได้ของคุณพ่อก็โดยที่คุณแม่ก็เป็นแม่ค้าขายข้าวแกงให้กับทหารเกณฑ์ เพราะงั้นอาหารที่ใส่บาตรพระก็เป็นพวกแกงชะเป็นส่วนใหญ่ พวกแกงปลาตุกแกงปลาไหลแกงเนื้อปลาทูดไข่ลูกเขย ไข่ต้ม ไข่ดาว ไข่พะโล้มันจะเป็นลักษณะนี้มาก ขณะผมทานผมคิดได้ว่า ไข่ชั้นเงินใบนี้มันเป็นชั้นล่างหน้าของคุณแม่ผม และก็ไข่ชั้นทองเหลืองที่ใส่ข้าวแดงเป็นชั้นล่างหน้าของคุณพ่อผมที่ให้ผมใส่ข้าวแล้วก็เอามาใส่บาตรพระ ผมทานเสร็จผมก็นึกนะฮะนึกถึงการทำบุญเมื่อตอนสมัยที่ผมเป็นเด็กอยู่ ผมก็คิดว่า เมื่อผมทำบุญมาผมก็ได้กินผมก็ถามบอกว่าแล้วคนอื่นเขาจะมาทานอาหารผมได้มั๊ย ผู้หญิง

คนที่เขามารับผมบอกว่าทานไม่ได้ เนื่องจากว่าตอนเป็นมนุษย์
นั้นไม่ได้ทำเอาไว้ เพราะงั้นก็ไม่มีกิน ผู้หญิงที่มารับผมเขานุ่ง
ผ้าถุงสีเขียว เสื้อสีขาวแบบผ้าด้ายดิบสะอาดและมีกลิ่นหอม
ทรงผมปล่อยแล้วมีปิ่นปักผมเป็นไม้ไผ่เสียบไว้ข้างหลัง มันจะ
หอมชวนให้เราเดินตามไปลักษณะมันคล้าย ๆ ต้นไม้ใหญ่ลอย
บนอากาศ เป็นรากสีเขียว ๆ มัน ๆ แผล็บเลย มันจะลอยนำหน้า
ตลอดเวลา แล้วมันจะมีกลิ่นหอมให้เราเดินตามกลิ่นหอมนั้น
ไปคล้าย ๆ ว่าไปแล้วไม่ต้องกลับละให้ไปตลอดทาง ผมได้
เหลือบมาทางซ้ายมือขณะก็เห็นตาแก่คนหนึ่ง แกสูงประมาณ
๑๘๐ ซม. ตัดผมทรงลานบิน นุ่งกางเกงขาสั้น ใส่เสื้อด้ายดิบ
แขนสั้นแกชะงอกทางขวามือ แล้วก็ถามว่าเห็นนายแกมัยผม
บอกผมไม่เห็นหรอก เพราะผมไม่รู้จักว่านายท่านชื่ออะไรอยู่ที่
ไหนผมไม่รู้ แกบอกว่าแกมาคอยนายแกนานแล้ว ไม่เจอสักที
ผมสังเกตว่าอาหารของแกวางอยู่บนเก้าอี้มุก มีขันเงินใบใหญ่ มี
ข้าวมีควันขึ้น แล้วก็ถ้วยหน้าลูกใหญ่ มีทั้งเงาะ ลางสาดหรือ
ผลไม้ลูกโต ๆ แกงก็ใส่ภาชนะที่ดีมากเลย แล้วมีควันขึ้นตลอด

ผมก็ทานเงาะของผมที่มันดีมันง ใหญ่มันง เล็กมันงและกันไปนะฮะ
ซึ่งเทียบเขาไม่ได้

(๖) ผลของกรรมชั่ว

ในขณะที่เดียวกันผมก็มองไปทางขวามือ ผมก็เห็นผู้ชายคน
หนึ่ง แต่งสีขาแบบที่ผมว่า แกกินข้าวแล้วแกก็ร้องให้น้ำตาแก
ไหลพรากเลยแกกินข้าวไม่เหมือนเรากินอย่างเรากินเราใช้ ช้อน
ตักทานปรกติแต่แกกินแกต้องใช้มือหยิบข้าวที่ละเม็ดเข้าปาก
เวลาแกกินที่แกต้องร้องที่ร้องโหยหวนผมก็ถามผู้หญิง ที่เขามา
รับผู้ชายคนนี้ว่าทำไมเขาถึงเป็นอย่างนี้น่าสงสารนะ น่าเวทนา
เขาก็เล่าให้ฟังว่า เมื่อตอนที่ผู้ชายคนนี้ยังเป็นมนุษย์ เขาเป็น
พ่อค้า ก็มีพระองค์หนึ่งมาบิณฑบาตตอนเช้าแกก็ไม่อยากให้
พระมาบิณฑบาต เพราะแกไม่อยากทำบุญ วันแรกแก ก็ทำบุญ
ด้วยข้าวดิบ พระก็กลับไปวัดไปฉันข้าวดิบก็ต้องเสียอีกวันหนึ่ง
พ่อค้าคนนี้ก็แกล้งเอาข้าวใหม่ใส่บาตรเพื่อจะไม่ให้ พระองค์นี้

มาบิณฑบาตอีกอีกวันก็เอาข้าวบุดส่วนผลไม้ก็เอาที่ดิบมันสุกมัน
เน่ามันเอามาใส่บาตร

(๗) ตายแล้วฟื้นครั้งที่ ๑

ผมหมดสติหรือผมตายไป ดังที่ว่านี่ก็เป็นเวลาตั้งแต่ ๔
ทุ่มของคืนวันอาทิตย์ แล้ววันจันทร์ตอน ๔ โมงผมฟื้น ตอนช่วง
ที่ผมสิ้นชีวิตหรือว่าตายไป คุณแม่ผมจุกตุดตลอดไม่ให้ขาดเลย
นะ โดยที่ขอชีวิตผมจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยคุณแม่ก็หวังลม ๆ แล้ง
ๆ ไปอย่างนั้นเอง คล้าย ๆ กับว่าคุณพ่อก็มาเสียไป ถ้ามาเสียผม
อีกคน น่อง ๆ อีก ๗ คน ก็ไม่ได้เรียนหนังสือกันก็อยากจะขอ
วิญญาณหรือขอชีวิตผมคืนมา ซึ่งมันเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไป
ได้ แต่ผมก็กลับฟื้นขึ้นมาะฮะ แล้วผมก็ไปรักษาตัวอยู่
โรงพยาบาลพระมงกุฎประมาณ ๓-๔ วัน หมอก็ให้ออกซิเจน
น้ำเกลือ ให้เลือด แล้วผมก็มีชีวิตอยู่รอดมาจนกระทั่งมีการตาย
ครั้งที่สองขึ้นมา คราวนี้ผมต้องเรียนให้ทราบก่อนว่า ผมเริ่มป่วย
เป็นโรคไตวายเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๒๗ ผม

ได้เข้ารับการรักษาที่ตึกแปดชั้น โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ ห้อง ๖๑๙ ผมป่วยอยู่ประมาณเกือบ ๗๐ วัน วันนั้นเป็นวันที่ ๗ หรือที่ ๘ เดือนมกราคม ๒๕๒๘ ซึ่งเป็นวันที่ผมดีใจที่สุด เพราะคุณหมอผู้รักษาก็บอกว่าผู้การกลับบ้านได้แล้วนะ เพราะว่าโรคไตที่เป็นนั้นได้รับการรักษาขั้นต้น ได้มีการเจาะหน้าท้องแล้วก็นำยาล้างหน้าท้อง คือถ่ายเอาของเสียออกทั้งหมด ๕๔ ขวด ก็หมายความว่าพ้นขั้นอันตรายแล้วกลับบ้านได้แล้วก็รอการผ่าตัดเส้นเลือดดำเส้นเลือดแดง คือรอให้เส้นมันโตจะได้ใช้การล้างทางเครื่องไตเทียมต่อไป ผมก็ดีใจมากตอนนั้นผมกับภรรยา ยังคุยกันเรื่องหนัง ที.วี.ที่ดูในห้องผู้ป่วยพิเศษที่ผมนอนอยู่นั้น พอหนังเรื่องนี้จบตอน ๒ ยาม ๑๕ ผมก็นอน ก็ต่างคนต่างนอนลง พอล้มตัวลงนอนผมรู้สึกว่ามีคนมาปลุกผมนะครับ โดยคนจำนวนมากไม่ต่ำกว่าร้อย ๆ คนผมก็ลืมตาขึ้นมาปรากฏว่าทางซ้ายมือของผมในลักษณะที่ผมนอนอยู่บนเตียงนี่นะครับ ผมเห็นมือของคนเป็นร้อย ๆ มืออยู่ยับเยิน ส่วนหลังมือเป็นสีดำ คล้ายๆเช่นน้ำคร่ำ แต่ฝ่ามือนี้เหลืองคล้าย ๆ สีท้องจิ้งจก เหลือง

มากและซัดมาก เสียงร้องนี้ไม่รู้ใครเป็นใครเลย ระวังไปหมด
ผมไม่ทราบว่าหุผมผาดไปหรือเปล่า ตอนแรกลืมนาดูก็เห็นภาพ
ไหว ๆ ทางขวามือผมเห็นผู้หญิง ๒ คนนั่งผ้าถุงสีน้ำตาลไหม้เก่า
ๆ ตัวแกผอมมากเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก มือแก ก็มีแต่กระดูก
กำลังจับแขนผมดึงขึ้นเอาไว้ที่แก้มแก ๒ หนนะครับ แล้วแกก็
ร้องให้ ผมก็แอบชำเลืองดู เอ๊ะ ! ผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่คนนี้ มันเป็นผู้
นี่เพราะว่าดวงตาของแกมันไม่มีดวงตาสีดำเลย มันเป็นดวงตาสี
ขาวแต่มีเลือดสีแดงเต็มหมดเลย แล้วตาแกก็ลึบโบ แก้มตอ
บแกหิวโหย มาก ปากแกแห้ง แกร้องให้แบบผมไม่รู้จะเรียกยังไง
ไ้ความ เศร้าโศกของแก แกร้องให้เหลือเกิน โหยหวนมาก ใน
ระหว่างนี้ผมก็นึกถึงพระนะครับว่าตอนนี้ผมถูกผีหลอกผมก็นึก
ถึงหลวงพ่อดา หลวงพ่อโอภาสี หลวงพ่อวัดปากน้ำที่ผมเคารพ
นับถือ พระแก้ว พระชินราช ผมก็นิมนต์มาหมดเลยผมก็ท่อง
คาถาของหลวงพ่อดา หลวงพ่อโอภาสี ท่องสามจบแล้วก็ยังไม่ไปท่องคาถา
ของหลวงพ่อดา หลวงพ่อวัดปากน้ำก็ไม่ไป ท่องนะโมตั้สสะแล้วก็ยังไม่ไป เมื่อ
ไม่ไปแล้วเขาทำยังไงรู้ไหมครับ ตอนนี่เขาเริ่มยกตัวผมขึ้นจาก

เตียง ยกขึ้นๆ ๆ ผมก็เริ่มกลัวผมก็ร้องเรียกแฟนผมว่า แม่!
ผีหลอก!ผมอ้าปากลั่นห้องเลยแต่ว่าแฟนผมไม่ได้ยิน แกก็หลับ
ไปเรื่อยเลย เห็นท่าไม่ดีผมก็บอกว่า เอาอย่างนี้ผมรู้แล้วว่าที่ท่าน
ๆ มาท่านต้องการให้ผมช่วยเหลือ ผมจะทำบุญใส่บาตรแม่ส่วน
กุศลไปให้พรุ่งนี้นะ เสียงก็ยังร้องอยู่ และยกผมขึ้นสูง ผมก็จะตก
เตียง ผมก็บอกกับพรุ่งนี้ ผมจะนิมนต์พระที่วัดมะกอก เพราะมัน
ใกล้โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ มาทำสังฆทานให้ในห้องนี้เลย
เสียงนั้นก็ยังร้องให้โหยหวนต่อไปอีก ผมกลัวมาก แล้วหน้าตา
ของแต่ละคนก็เริ่มปรากฏให้เห็นในลักษณะของหน้ากระดูก
ทั้งนั้นเลย แล้วมือนี้ขีดและน่าเกลียดมากยุบยับเลย ผมมานึกดู
เป็นร้อย ๆ มือเลยแล้วมาอุ้มตัวคุณอยู่ คุณจะรู้สึกยังไง ผมก็
รู้สึกว่ทำไม่ดีแน่ เอาละพรุ่งนี้ผมกลับไปบ้านแล้วนี่ผมจะนิมนต์
พระ ๙ องค์มาทำบุญและก็บังสุกุลให้ เขาก็ไม่ยอมรับจนกระทั่ง
ผมบอกว่าปีนี้ผมยังไม่ได้บวชเลยนะ ผมจะบวชและแม่ส่วนกุศล
ให้ เท่านี้ล่ะครับเสียงหายเลย ทำไมเขาไม่ยอมรับครับ เมื่อเรา
บอกว่าจะบวชและแม่ส่วนกุศลให้ คืออย่างนี้ครับ การทำบุญนี้มี

หลายอย่าง การทำบุญด้วยการใส่บาตรนั้น สัตว์ทั้งหลายที่ตาย
ไปแล้วสามารถจะได้รับเพียงบางส่วน เพราะว่าผู้ที่ก่อกรรมทำ
เข็ญไว้เช่น ฆ่าบุพการี ฆ่าพระสงฆ์ แล้วก็ทรมานสัตว์ ตัวอย่างนี้
นะครับเวลาเราทำบุญใส่บาตร พวกนี้ไม่ได้รับครับ เพราะว่า
พวกนี้ไม่ได้เป็นผี แต่เขาเป็นเปรต เขาเป็นเปรต อยู่ในนรก มันมี
ชุมอะไรต่าง ๆ อีก เขาตกนรก คราวนี้ถ้าหากว่าเขาอยู่ลึกไป ๓
เมตร เราเอาไม้ประมาณ ๑๐๐ เมตร แล้วก็ผูกอาหารไป เขารับ
ไม่ได้ เพราะงั้นเขาก็ไม่ยอมรับในสิ่งที่ผมเสนอไปเราบอกเราจะ
ทำบุญด้วยการถวายสังฆทาน หมายความว่าเราต้องเสียเงิน
มากขึ้นมานิดหนึ่ง แต่เขา มีบาปมากเขาก็รับไม่ได้ เพราะ งั้นวิธี
สุดท้ายที่เขาจะรับส่วนบุญจากเราได้คือการบวชและการแผ่
ส่วนกุศลให้ เพราะงั้นพอวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๒๘ ผมถึงบวช
ครับ บวชที่นครราชสีมา วัดเบญจมบพิตรบวชอยู่หนึ่งพรรษาใน
ระหว่างที่บวชผมก็ได้ทำวัตรเช้าทำวัตรเย็น ก่อนนอนก็สวดมนต์
แล้วก็แผ่ส่วนกุศลไป หลังจากฉันเช้า ฉันเพล ผมก็สวดสัพพีให้
ตอนกลางวันก่อนนอนผมก็สวดชินะบัญชร เพราะ ชินะบัญชร

สามารถจะให้ได้ทั้งการแต่งงาน การทำบุญขึ้นบ้านใหม่การให้
ศีลให้พรเป็นสิริมงคล หรือแม้แต่การทำน้ํามนต์ เป็นบท
ครอบจักรวาล

(๘) ท่องแดนสวรรค์

ผมได้พูดถึงเรื่องการทำบุญ และผู้ที่ได้รับนั้นถ้าหากว่า
ไม่มีเวร ไม่มีกรรมแล้วนี้ ก็จะสามารถได้รับส่วนบุญนี้ คราวนี้
กลับมาอีกนิดเรื่องการทำบุญ คือตอนเช้าไม่ว่าจะทำบุญที่ไหนก็
ตามแต่ตามประเพณีเขาต้องมีการกรวดน้ำ บางคนบอกว่าผม
ไม่กรวดน้ำจะได้ไหมบอกได้ ท่านไม่กรวดน้ำ อาหารที่ท่านทำไป
มันก็เป็นอาหารของท่าน คนอื่นกินไม่ได้ ญาติพี่น้องท่าน
บุพการีท่าน ปู่ย่าตาทวดที่เสียชีวิตไปแล้วกินไม่ได้ แกจะมานั่ง
พับเพียบและมานั่งคอยดูอาหารอันนี้ แต่แกไม่ได้กินเพราะกิน
ไม่ได้ วิธีที่เราจะแผ่กุศลไปให้คนตาย เราไม่จำเป็นต้องไปท่อง
บาลีสันสกฤตหรือภาษาพระเจ้าสวด เพราะเราไม่ใช่พระ
เพียงแต่เราพูดว่า ข้าพเจ้าพ้นเอก เสนาะ จินตรัตน์ ขออุทิศส่วน

กุศลอันมีข้าวแกง ปลาตุ๋ก เป็ปซีกระป๋อง แล้วก็ลอดช่องน้ำกะทิ หรือไข่ดาวขอให้กับใคร ให้คุณพ่อสิบเอก เลื่อน จินตรัตน์ อะไร อย่างนี้ แล้วก็คุณยาย เอ๋ยชื่อและนามสกุล ถ้าเราพูดอย่างนี้ ท่านทั้งหลายที่เราเอ๋ยไปนี้ก็ได้รับอาหารและเราไม่ต้องคำนึงถึงเลยว่าเขาจะไม่ได้รับ เขาจะได้รับและมีอาหารทาน ส่วนการตายครั้งที่สองของผม เมื่อพุทธศักราช ๒๕๒๘ ผมยังป่วยเป็นโรคไตวายนะครับ นายแพทย์ผู้รักษาบอกว่าภายใน ๖ เดือน ผมจะต้องเสียชีวิต นายแพทย์ผู้นั้นก็คือ พันเอก สุทธิชาติพีชผล เป็นหัวหน้ากองหน่วยไต แล้วก็มียาแพทย์ลูกมืออีกหลายคนมี แพทย์หญิง อุษณา แพทย์หญิง พันธุ์บุปผา ทั้ง ๓ ท่าน บอกว่า ผมจะตายภายใน ๖ เดือน หรือน้อยกว่านั้น เพราะฉะนั้นให้ผมเตรียมตัวเตรียมใจให้ปลงซะว่าจะต้องตาย เพราะฉะนั้นภายใน เดือนมกราคม - มิถุนายน ๒๕๒๘ ผมจะต้องตายในระหว่างป่วยท่านจะบอกตลอดเวลา เพราะดูจากผลเลือดของผม ท่านบอกว่าคนที่มีผลเลือด บี.ยู.เอ็น. เสียถึง ๒๓๐๐ ซี.ซี. มันอยู่ไม่ได้ ผมก็บอกกับภรรยาและคุณแม่ให้เตรียมจัดการศพผม

ได้ แล้ววันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๒๘ ผมตายจริง ๆ ครั้นวันนั้นผมทำ
การผ่าเส้นเลือดเป็นครั้งที่สาม แล้วก็ครั้งที่ ๔ ในวันเดียวกัน
เพื่อช่วยชีวิตฉุกเฉิน ๔๐๐๐ ซี.ซี.ปรากฏว่าเครื่องมันดูดเลือดได้
แค่ ๒๐๐๐ ซี.ซี. เพราะฉะนั้นตัวเริ่มบวมครับ ปากเหม็น และมีการ
คลื่นไส้ อาเจียน ก็ทำท่าจะตายตอนนั้นผมเข้ามาอยู่ห้อง
๖๐๙ ห้องพัสดมคู้ อยู่กับผู้ป่วยเป็นทหาร พันเอกพิเศษอีกคน
แต่คนนั้นตายไปก่อนผม เป็นโรคหัวใจ เกดี้ใจสะ หัวเราะแล้วก็
ตายไปเลย ก็เหลือผมคนเดียว วันนั้นผมก็มีอาการแน่นที่
หน้าอก คุณหมอก็บอกว่าวันนี้ผู้การอาการไม่ค่อยดี คุณหมอก็
ถามว่าแน่นที่ไหน พอผมบอกว่าแน่นที่หน้าอกในช่วงนี้ผมก็วิ
ดไปเลย ขณะนั้นเป็นเวลา ๘ นาฬิกา ๓๐ นาที วิดไปไหนใช้ไหม
ครับ ท่านคงนึกว่าวิญญานคงเป็นจุดเล็ก ๆ วิญญานอาจจะ
เป็นดวงไฟกลม ๆ เหมือนอย่างที่เราบ้านเขาพูดกัน ความจริง
ไม่ใช่ นะครับ วิญญานก็คือตัวเราเอง คือตัวผมเองก็ยังเป็นคน
เหมือนอย่างเราเช่นนั้นที่เขาเรียกวิญญานหมายความว่ามันไม่
มีไส้ ไม่มีกระดูก มันสมองก็ไม่มี มันเป็นตัวโปร่งแสง หลับตาดู

นะฮะ ตอนนี่ผมก็เริ่มไปแล้ว คราวนี้ไปสวรรค์ ครับ ผมเป็นตัว
โปร่งแสงนะครับ ทั้งนี้มีเสียงมาเรียกผมบอกว่าพ้นเอก เสนาะ
จิตรัตน์ มาทางนี้เสียงนี้มีอำนาจมาก ผมก็เหินมาทาง
ขวามือ ก็ลุกขึ้นเลยนะครับ ลุกขึ้นไป ก็เห็นร่างไม่ลุกตามเราแล้ว
เราก็มองตัวเราเอง เราก็มองว่าตัวเราเนี่ยเป็นตัวโปร่งแสงแล้ว
เราก็มองเห็นหมอ ๓-๔ คน กำลังสาละวนป้อนหัวใจในการให้
ออกซิเจนเรา เราเห็น เรา รู้ เขาวิ่งกันพล่านเลย หมอผู้หญิง ๒
คน หมอผู้ชายคนหนึ่ง เขาก็ให้ผมนอน ให้เอาเท้าชิดกัน แล้ว
เวลาแผ่นแก้วลอยขึ้นสูงแล้ว ให้มองที่เท้าอย่างเดียว ห้ามมอง
ทางซ้าย ทางขวาเหมือนกับการตายครั้งแรก แล้วก็ห้ามแขนไป
ข้างหลัง ประการสุดท้ายที่ผมจำได้แม่นที่สุด ห้ามคิดถึง บุตร
ภรรยา พ่อแม่ พี่น้องห้ามทั้งสิ้น บัดนี้ท่านจะต้องไปกับเราในภพ
อีกภพหนึ่ง แผ่นแก้วก็ลอยขึ้นไปสูงมากเลยครับ ผมรู้สึกหนาว
ในขณะที่เขาห้ามเรา มองซ้ายมองขวา ผมก็ยังอุตส่าห์มอง ผม
มองทางซ้ายไป ผมก็เห็นแต่เมฆขาว ๆ ลอยเหมือน คนเราขึ้น
เครื่องจัมโบ้เจ็ทอะไรอย่างนี้ แล้วเรามองเมฆลอยเข้าหาตัวเรา

แต่ที่เราไปนี่มันหนาว อุณหภูมิก็คิดว่าคงราว ๆ ๑๘ องศา
เซลเซียส เย็นมากมันก็ลดยไป ผมไม่รู้ลดยไปไหนนะฮะ แต่ว่ามี
กลิ่นหอมตลอดทางเลยแล้วเราก็มองที่ปลายเท้าอย่างเดียว การ
เคลื่อนที่เขาเคลื่อนที่อย่างเอานำไปนะครับ มันนานเท่าไร
ผมไม่ทราบเหมือนกันนะครับ ตอนที่ผมซ็อกไปหรือว่าตายไปนั้น
มันประมาณ ๐๘.๓๐ น. ที่หมอเขาเรียกว่า unconscious หรือ
อะไรไม่รู้ BP มัน under zero เขาว่าอย่างนั้นผมก็จำไม่ได้ เขา
พูดว่า BP มันวูบหายไปเฉย ๆ แล้วความจริงคือ ตาย ผมมารู้จัก
ตัวอีกทีเมื่อแผ่นแก้วที่พาผมไปมันหยุด เห็นคน ๓ คน มารับผม
แต่งตัวเหมือนชาวบ้านธรรมดา นะครับ แต่ว่าเสื้อสะอาดสะอาด
ไบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ร่างกายสมบูรณ์ เขาก็ยินดีมากนะครับที่
ผมไป ผมถามว่าที่นี่ที่ไหนเขาบอกสวรรค์ชั้น ๗ ผมบอกเอ้! ผม
ตายแล้วหรือ เขาบอกผมตายแล้ว ผมก็ถามว่าบ้านหลังนี้เป็น
ของใคร เขาบอกว่าบ้านหลังนี้เป็นบ้านของท่าน ผมบอกบ้านผม
ไม่มีดีอย่างนี้หรอกครับ คือมันเป็นบ้านสามมุข แล้วก็พื้นไม้
สัก หน้าบ้านมีต้นไม้อยู่ต้นผมจำได้ที่นั่นไม่มีฝุ่นละอองครับ

เวลาเราเดินสัมผัสด้วยฝ่าเท้า เรารู้สึกว่ามันนุ่มสบายเหมือน
พรม แล้วประตูบ้านผมมันเป็นไม้ใหญ่สีแดงเหมือนบ้านโบราณ
น่าอยู่มากครับ

(๙) วิมานในสวรรค์

ผมก็บอกว่าผมไม่เคยมีบ้านใหญ่อย่างนี้ ชีวิตที่ผมอยู่ใน
เมืองมนุษย์นั้น ผมมีบ้านเล็ก ๆ เท่านั้นเอง ด้วยเงินกู้ อทบ.แปด
หมื่น แล้วก็มีเงินติดกระเป๋าอยู่สี่หมื่น กลับจากลาวก็มีเงินแสน
สอง ก็ปลุกบ้านหลังเล็ก ๆ อยู่ แต่บ้านหลังที่ผมเห็นใหม่มาก
ครับ น่าอยู่มาก เราก็อยากจะเข้าไปอยู่ เขาบอกว่าเมื่อตอนสมัย
ที่ผมเป็นมนุษย์อยู่นั้น ผมได้ทำบุญไว้อย่างไร ผมก็มานึก เอ๊ะ !
บุญอะไร ผมทำบุญอย่างนี้ครับ ผมทอดผ้าป่า ผมทอดกฐิน
สร้างกุฏิสงฆ์ สร้างโบสถ์ สร้างศาลาการเปรียญ สร้างหอฉัน
สร้างหอระฆัง สร้างบ่อน้ำ ผมทำทั้งกฐินและผ้าป่าเยอะมากเลย
เสียงนั้นได้ระบุว่าบ้านนี้เป็นของผม ให้ผม เพราะว่าผมเป็นผู้ที่
ทำบุญไว้มาก แล้วผมก็ถามว่าแล้วท่านทั้ง ๓ นี้ล่ะ ทำไมต้องมา

รับใช้ผม เขาบอกว่าตอนที่ผมเป็นมนุษย์อยู่นั้น เขาได้รับการ
ช่วยเหลือจากผม ผมก็สงสัยว่าผมไปช่วยเหลือใครเขาไว้ มันก็มี
อยู่ครั้งหนึ่งที่ไฟไหม้สลัม พวกนี้ไม่มีข้าว ไม่มีอาหารไม่มี
เครื่องนุ่งห่ม ผมเคยซื้อผ้าห่มทหารเก่า ๆ ไปให้เขา ผมเคยซื้อ
ข้าวถุงของนักการเมืองที่มาขายเอาไปให้เขา ผมเคยซื้อปลาทุ
เค็มเป็นเซ่ง ๆ เอาไปให้เขา สมัยก่อนปลาทุมันถูกนี้ ผลบุญที่ผม
ทำอันนี้ ทำให้เขาทั้ง ๓ คนต้องมารับใช้ผม เขาว่าอย่างนั้นนะ
ครับ ทีนี้ผมก็บอกว่าผมจะเข้าอยู่บ้านแล้ว เพราะว่าเดินทางมา
เหนื่อย แล้วก็ไกลมาก เขาก็บอกว่ายังเข้าไม่ได้ กุญแจไม่มีผม
ทำท่าจะเข้า เขาแปลงร่างเลยครับ จากลักษณะของคนที่ย่อ
น้อมเป็นคนที่สูงใหญ่ น่างลั้วมาก เสื้อผ้าที่เขาใส่หายไปไหน
หมดก็ไม่รู้มีแต่ผ้าแดงคาดเหมือนอย่างลิเก แล้วตัวเขาก็สูงใหญ่
พอ ๆ กับยักษ์วัดแจ้ง บังพระอาทิตย์ซะมืดเลย ผมก็ตกใจกลัว
มากรีบวิ่งหนีไปทางแผ่นแก้วใส พอล้มตัวลงนอนเสร็จ แทนที่จะ
เดินทางอย่างเมื่อกี้ ก็เดินทางต่ำลงมา ต่ำลงมาในลักษณะของ
การที่เอาทางศีรษะเคลื่อนที่ไป เคลื่อนที่มานานรู้สึกวากลั้วมาก

แล้วแผ่นแก้วนี้ก็มาหยุดนิ่งอยู่ที่สวรรค์ชั้น ๒ ที่สวรรค์ชั้นสองนี้
ผมเจออะเพื่อนผมทั้ง ๑๐ คนที่ตายไปแล้วมี พันโท วัชรชัย เพียง
เพียร มี พันตรี เจริญ จ้อยทรัพย์ มี ร้อยเอกธงชัย ที่เป็นพลร่ม
แล้วก็เพื่อน ๆ อีกหลายคนรวมแล้วสิบคนร้อยโท วัชรชัย รัตน
วิภาค ด้วยที่ไปตายที่เวียดนาม แล้วก็ ร้อยเอกสมสิงห์ เปาว์
อินทร์ ที่ไปปราบ ผกค. แถว ๆ ภาคเหนือแล้วตาย ทั้งหมดเขา
มารับผมนะครับ เขาดีใจมาก บางคนเขาก็เอารถน้ำมารับผม
บางคนก็เอาเกวียนมารับผม บางคนก็เอารถเก๋งแบบโบราณมา
รับผม แล้วก็พาผมไปที่อีกแห่งหนึ่ง ในที่แห่งนี้ผมก็เจอ พันโท
วัชระ ที่เขาตายเพราะรถคว่ำที่โคราช เขาก็คอยเสิร์ฟอาหารและ
น้ำให้กับเพื่อนอีกสิบคน ผมเสียใจนะอะที่ไม่สามารถจะเอ่ยชื่อ
เพื่อนทั้งอีกสิบคนที่เห็นตอนหลังนี้ได้ เพราะว่าได้รับการขอร้อง
มาไม่ให้พูดครับ เนื่องจากว่าเมื่อเวลาพวกเราฟังแล้วก็ไป
สอบถามเขา ทำให้เขาประสาทเสียเพราะเขายังมีชีวิตอยู่ และ
ผมไปเห็นเขาล่วงหน้าว่าเขาตาย และทั้ง ๑๐ คนนี้นอนเรียงเป็น
แถวเลย ผมจำได้หมดเลยว่ามีใครบ้าง ขณะนี้ (ปัจจุบันนี้) เป็น

พันเอกพิเศษ แล้วก็ได้ตายไปแล้ว ๓ คน ตามที่ผมบอก ซึ่ง
บุคคลทั้ง ๑๐ คนนี้ ผมได้เขียนหนังสือบอกทั้งสิ้นว่า ท่านอายุ
หมดแล้วขอให้เร่งทำบุญ วิธีที่จะเร่งทำบุญนั้นก็คือต่ออายุ โดย
ที่ไปหาพระให้พระท่านเอาผ้ามาบังสุกุล และมีการสดอนิจจัง
วัดตะสังฆารคล้าย ๆ ว่าเราตายไปแล้ว และให้ท่านทำพิธีปลง ก็
มีบางคนเชื่อบางคนไม่เชื่อนะครับ ใกล้เคียงตอนหลังอีกที ที่นี้ย้อน
มาที่เพื่อนสิบคนแรกเขาบอกว่า บุคคลเหล่านี้เมื่อตอนสมัยที่เขา
ยังมีชีวิตอยู่นั้น เขามีบุญคุณกับผม เขาบอกอย่างนั้นนะครับตัว
เขาเอง ผมบอกว่าบุญคุณนั้นเป็นยังไงล่ะเขาบอกว่าปีหนึ่งเขา
เอาอาหารมาให้ผมกินที่หนึ่ง ผมก็นึกว่าเอ๊ะเขามาทำอะไรให้ทาง
นั้นเขาถึงมีอาหารกิน ก็มานึกว่าปีหนึ่งเราจะมั่งงานเลี้ยงรุ่นที่
แล้วตอนเช้าเราจะต้องไปทำบุญที่โรงพยาบาลสงฆ์หลังจากที่
พระท่านฉันเสร็จเรียบร้อยแล้ว เราก็มีการเขียนชื่อเพื่อนที่ตาย
แล้วเราก็บังสุกุลให้ อันนี้ละสะปรากฎว่าถึงเขาตอบอย่าง
ฉาดฉานเลยว่าปีหนึ่งเขาได้กินอิมมี้อหนึ่งหนึ่งวัน เพราะงั้น
เพื่อนพวกนี้มีบุญคุณต่อเขามาก เขาเมื่อตายลงมาเขาจะต้อง

มาคอยเทคโนโลยีต้อนรับทั้ง ๑๐ คนหลังที่ว่านี่ ครับ ตอนนี้อยู่ไป ๓ คนแล้ว เว้นคนที่ ๑ ยังอยู่ เพราะคนที่ ๑ นี่เชื่อผมมากนะครับ รุ่นเดียวกัน คนนี้ต่ออายุ ปล่อยนกปล่อยปลา แล้วก็มีการทำบุญ ใส่บาตรตลอดเวลาเลย อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรแล้วก็ ขอให้มีชีวิตอยู่ต่อ เพื่อจะเลี้ยงบุตรที่ยังเล็กอยู่ ก็ปรากฏว่าคนที่ ๑ นี่ไม่ตาย คนที่ ๒,๓,๔ ตาย คนที่ ๕ หรือคนต่อ ๆ มาผมก็บอกแล้วว่า ขึ้นชื่อแรกว่า ศ.ศาลา หลังจากศ.ศาลา แล้วจะมีคนที่มี อ.อ่างนำหน้าตายตามไป ฯลฯ อันนี้ผมบอกหมด ผมไม่แคร์ว่าจะไม่ถูกต้อง แต่ว่าจะต้องตายก่อนปี ๓๑

(๑๐) คำสั่งเสีย

คราวนี้ผมก็ถามว่าเตียงนอนผมอยู่ไหน ผมอยากนอน เขาบอกว่าเตียงผมยังไม่มี ยังทำไม่เสร็จ แล้วเพื่อนจะต้องกลับ เมืองมนุษย์ เพื่อนต้องรีบกลับ ผมก็พยายามเข้าชื่อ เขาก็ไม่ยอม ให้ดู จนกระทั่งเขาอ่อนใจมาก เขาเลยพาผมไปดูเศษไม้กอง ๆ อยู่ไม่กี่ชิ้น ผมก็บอกผมจะกลับแล้ว ตอนที่ผมจะกลับนั้นก็

ปรากฏว่าไอ้เพื่อน ๑๐ คนหลังที่ผมเห็นที่ยังไม่ตายในโลกนะ
ครับ แต่ผมไปเห็นที่บนสวรรค์ชั้น ๒ ว่าเขาตายแล้วนั่น ผมก็
เถียงบอกว่า เขาทั้งหมดนี้ยังไม่ตาย ยังมีชีวิตอยู่แต่ปรากฏว่า
เพื่อนที่อยู่ที่นั่นบอกว่าพวกนี้ตายแล้ว ผมก็เถียงอยู่พักหนึ่งอะ
เมื่อถึงเวลาจะกลับทางนั้นก็ได้ผม จะต้องรีบกลับแล้วอยู่ช้า
ไม่ได้ ปรากฏว่าเพื่อนคนที่ ๑ ที่อยู่ที่นั่นแล้วบอกว่า อย่าลืมนะ
กลับไปเมืองมนุษย์แล้วทำบุญให้เราบ้าง เพราะว่าเรามีอาหาร
กินน้อยเหลือเกิน เราอยากกินไอ้ นั่น เราอยากกินไอ้ นี้ ผมก็บอก
เออแล้วจะทำมาให้ ไอ้เพื่อนคนที่สองก็ยกมือ แล้วบอกว่าเรา
ด้วยนะ คนที่สามก็บอก คนที่สี่ก็บอก ยกมือกันหวอย ๆ ๆ ใน
ลักษณะของคนที่รอความหวังว่า เราจะทำบุญให้เขา เพราะเขา
หิวโหย เขาอด ผมรับปาก ผมจำหน้าได้หมดเลยนะที่ยกมือให้
ผมทำบุญให้ ลักษณะของหน้าบางคนเป็นอย่างนี้ครับ อย่างคน
ที่หนึ่งผมเห็นแต่งชุดฟาติค แล้วโบหน้ามีร้อยซ่า ๆ เสื้อผ้าขาด
คนที่ ๒ที่ผมเห็นลักษณะคล้าย ๆ กัน คือโบหน้ามีแผลเยอะเยอะ
เต็มไปหมดเลย คนที่ ๓ คนที่ ๔ หน้าซีดขาว ลักษณะพวกนี้

หมายความว่าถ้าเขาจะตาย เขาจะตายแบบอุบัติเหตุ แล้ว
หน้าขาว ๆ จะเป็นพวกป่วยตาย ผมพีนมาแล้วผมบอกทุกคน
ครับ การบอกครั้งแรกนั้นผมได้รับการโทรศัพท์มาแล้วก็ด่าว่าผม
บ้า เขาว่าผมบ้านะครับผมก็บอกผมไม่บ้า ผมประสาทดีทุก
อย่าง หมอก็ลงความเห็นว่าคุณไม่บ้า ใต้เหตุการณ์ต่าง ๆ มันก็
ผ่านไปในช่วงนั้น จนกระทั่งมาฮือฮาตอนที่เพื่อนผมมาตาย
กะทันหันทั้งสิ้น แล้วทุกคนก็เริ่มมาไหวตัวทำบุญ ผมก็ดีใจด้วย
วกกลับมาตอนผมที่ผมจำได้หมดว่ามีใครบ้าง แล้วผมก็ล่องลง
มา พอลอยมาถึงสวรรค์ชั้นหนึ่ง ผมก็เจอนายทหารอีกคนซึ่งเป็น
คนที่ ๑๑ คนนี้ก็รับราชการอยู่ที่ ขส.ทบ.เป็นหัวหน้ากองฝึกที่
เกียกกาย ห้ามเอ่ยชื่อครับ เขาขอร้องมา คนนี้จะตายเป็นคนที่
๑๑ ฮะ เขาบอกว่าเขาอยู่บนสวรรค์ชั้น ๑ ความสะดวกต่าง ๆ กัน
ไม่มี มันเป็นห้องที่มีดีมาก แล้วเก้าอี้ก็ไม่มีนั่ง อาหารก็ไม่มีกิน
เขาอดอยาก เขาบอกว่าเพื่อนที่อยู่สวรรค์ชั้นสองใจดำ ไม่ยอม
เอาบันไดทอดมาให้เขาขึ้นไปเลย เป็นการทรมานเขา นะครับ
เขาก็ถามว่าคุณจะไปไหน ผมก็บอกว่าจะกลับเมืองมนุษย์เขาบอก

เขากลับไม่ได้ แต่ขณะเดียวกันเขາบอกว่าให้ผมทำบุญให้เขา
ด้วย ก็บอกทำไมต้องทำบุญให้เขาด้วย เขาบอกเขาไม่ได้ทำบุญ
ตอนที่เป็มนุษย์ เพราะฉะนั้นเมื่อตายมาแล้วเขาไม่มีกิน เขาหิว
พูดเหมือนกันหมดครับ ผมก็รับปาก แล้วเขาก็โวยวายว่าเพื่อนที่
อยู่บนสวรรค์ชั้น ๒ อีก เมื่อพรหมแก้วพาผมลงมาจากสวรรค์ชั้น
๑ ผมเห็นหมอกำลังสาละวนอยู่กับร่างของผม กระจกแก้วก็มา
อยู่ใกล้ผม คนอำนาจในการสั่งการตลอดเวลานั้น บอกว่าให้ผม
เข้าร่างเดี๋ยวนี้อ่าไม่ได้ ผมก็ตั้งใจจะได้เข้าร่าง เพราะความกลัว
ด้วยก็กระโดดเข้าร่าง พอกระโดดเข้าร่างก็เข้าไม่ได้ เพราะศิระษะ
ผมมันอยู่อีกทาง แล้วผมมากระโดดเข้าอีกทาง เมื่อเข้าไม่ได้คน
ที่พาผมมาส่งก็บอกว่า เมื่อเวลาท่านออกจากร่างอย่างไรก็เข้า
อย่างนั้นผมก็มานึกดูเวลาผมออก ผมก็ลุกนั่งก่อนแล้วยืนแล้ว
เดินออกมาทางขวามือ ผมต้องไปนั่งครับ โดยเอาขาซ้ายทาบขา
ซ้าย ขาขวาทาบขาขวา แขนซ้ายทาบแขนซ้าย แขนขวาทาบ
แขนขวา แล้วเอาตัวค่อย ๆ นอนทับตัวเอง แล้วพอศิระษะกับคอ
เข้ากันได้ ผมก็ยิ้มแฉ่งเลย ในช่วงนั้นเป็นช่วงที่หมอเขาเอา

ออกซิเจนออกครับ เพราะเป็นช่วงตอนทุ่ม ๕ นาฬิกาทางหมอบอก
ว่าให้ทางคุณแม่และญาติพี่น้องมาดูใจผมครั้งสุดท้าย เพราะว่า
ไม่มีหวังแล้ว จะต้องตายแน่หมอบอกว่าจะไม่มีการรักษาแล้ว
เพราะฉะนั้นต่อไปนี้จะไม่มีการรักษาหัวใจ ไม่มีการให้เลือด จะ
ไม่มีการให้ออกซิเจนแล้ว แล้วก็ชักออกซิเจนออก จังหวะที่ชัก
ออกซิเจนออก ผมก็สะดุ้งตื่นขึ้นมา ตื่นขึ้นมาหนีญาติพี่น้องผม
ก็มาเต็มหมดเลย ร้องให้กันระงมเลย หมอบอกว่าถ้าทุ่มครึ่งไม่
ฟื้นก็จะเข้าห้องดับจิต เข้าลิ้นพักแช่ตู้แข็งนั่นหมายความว่าผมก็
ไม่มีทางฟื้น ถ้าฟื้นมาก็ตายในห้องแข็ง ห้องดับจิต ผมตื่นขึ้นมา
หมอก็ถามว่าคุณเป็นยังไงบ้าง ผมบอกผมเจ็บหน้าอกข้างซ้าย
ครับ แล้วแกก็มาแหกตาผมเอาไฟฉาย แล้วก็ถามว่าแล้วเจ็บที่
ไหนอีก ผมก็บอกว่าเจ็บหน้าอกข้างซ้ายข้างเดียวก็ปรากฏว่า
ระหว่างที่ผมหมดลมไปนั้น หมอก็บอกว่า คือแกเป็นหมอใหม่
แกไม่อยากให้ผมตายต่อหน้าแก แกก็บีบหัวใจตลอดนี้ภรรยา
เล่าให้ผมฟัง แกก็บีบหัวใจตลอด แล้วแกก็ให้ออกซิเจน ให้เลือด
ภรรยา ก็ถามผมว่า รู้มั๊ยหมอให้เลือด ๒ ขวด ไม่รู้ รู้มั๊ยว่าให้

ออกซิเจนผมบอกไม่รู้ รู้มั้ยหมอไม่ได้ทานข้าวเลย ไม่รู้อะไรเลย
แล้วผมก็เล่าเรื่องนี้ให้ฟัง เขาก็แปลกใจมาก แต่ช่วงนั้นเมื่อเล่า
เสร็จแล้วมันไม่มีอะไร มันก็เป็นเรื่องเล่าลักษณะคนแพ้ฝุ่น
มากกว่านะครับ ทุกคนก็ดีใจผมไม่ตาย แล้วผมก็กลับบ้านได้
แต่ว่าเมื่อตอนที่ผมไปและจะกลับบ้าน ข้างบนส่งมาอย่างนี้ครับ
เขาส่งผมมาบอกว่าให้ผมมาถ่ายทอดใจเรื่องที่เราไปเจออะไรต่าง ๆ
บนสวรรค์โดยที่ไม่ต้องคำนึงถึงว่าเขาจะเชื่อหรือไม่เชื่อ แต่
ปัจจัยที่ได้ในการบรรยายนั้น เขาบอกว่าห้ามรับมาเป็นสมบัติ
ส่วนตัวเป็นอันขาดอันนี้ผมจำแม่นเลย ผมยังก้มลงกราบรับปาก
แล้วเขาบอกว่า สิ่งที่เราทำทางผมอยากจะทำบ้านบนสวรรค์
เต็มที่เขาบอกว่าคุณอยากจะทำอยู่หลัง ๑๖ มิถุนายน ๑๕๓๑ แล้ว
มาอยู่ได้ กลับไปนี่แล้วร่างกายจะแข็งแรง ทำงานได้ปกติไม่
เหมือนคนอื่นที่เป็นโรคเดียวกัน คนอื่นเป็นโรคเดียวกับผมไปดู
ได้ครับล้างไตเสร็จแล้วกลับไปก็นอนผวาแบบคนไม่มีแรง ไม่
เหมือนผมครับทุกคนทำงานไม่ได้เลย แต่ผมแข็งแรง แล้วผม
บอกหมอมว่าผมไม่ตายภายในปีนี้ แต่ถ้าหลัง ๑ มิ.ย. ๓๑ ผม

อาจจะต้องตายแน่นอนแล้วในช่วงนี้ผมก็ต้องพยายามทำบุญ
ครับ แล้วก็พยายามมาชี้แจงชักนำท่านว่า การทำบุญนั้นมัน
ได้ผลจริง ๆ ไม่ใช่ว่าทำบุญแล้วได้บาป นี่เป็นเรื่องที่มันแปลก
ประหลาดใช่ไหมครับ แล้วถ้าผมไม่ไปใน ๑๖ มิ.ย. ๓๑ ผมก็จะ
ไปหลังจากนายทหารคนที่ ๑๑ ที่อยู่ขส.ทบ. คนนี้ตายเมื่อไหร่
ผมก็จะเป็นคนี่ ๑๒ ที่ตายตาม ตอนเขาให้ผมกลับมาใช้กรรม
ก่อน มาที่นี่ไม่ได้ทำบุญอย่างเดียวนะ ให้กลับมาใช้กรรม เพราะ
ผมยังมีกรรมอยู่ และได้มาเผยแพร่ เรื่องนี้ให้ท่านได้ฟัง

(๑๑) ไปสู่นรกอเวจี

เรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ผมไม่ได้หลอกหลวงท่าน เป็นการ
เผยแพร่ประสบการณ์ที่ไปพบมาด้วยตัวเอง ซึ่งน้อยคนนักที่
มาแล้วจะมาแล้วให้คนอื่นฟัง มีบางท่านถามว่าอาจจะฝันไป ผม
บอกว่าการฝัน ทำไมถึงต้องมาให้เลือด ให้ออกซิเจนกันด้วย การ
ฝันต้องนอน ธรรมดาแต่ที่นี่มีการให้เลือด ให้ออกซิเจน มีการปั๊ม
หัวใจ ไม่ใช่ ความฝัน มันเป็นการตาย ทางแพทย์เขาว่าอย่างนั้น

มีบางคนถามว่า การที่ผมไปพบคนเยอะแยะ ไม่พบพวกฝรั่ง พวกแขกมั่งหรือ ผมบอกว่าผมไม่พบหรอกครับ เพราะว่า ลักษณะของคนที่ผมเห็นนั้นเป็นกระดูก ซึ่งคล้ายถูกไฟไหม้ ไฟเผา มันดูไม่ออก ผมเผ้ามันไม่มี เพราะมีผ้าขาวคลุมตัวหมดเลย แล้วมือซ้ายแกก็จับคางไว้ มือขวาแกก็แกว่งเดิน แล้วแกก็ร้องให้ตลอดเวลา ร้องให้ตลอดทาง เพราะเสียใจว่าในยามที่เป็นมนุษย์นั้นไม่ได้สร้างกุศลเลย เพราะฉะนั้นการเดินทางไปข้างหน้า นั่นคือการไปนรก ไปรับกรรม ทุกคนรู้ตัวครับว่าต้องไปรับกรรม เพราะงั้นการร้องให้ก็เป็นการปลอบใจ ผมไม่ต้องการเห็นท่าน ร้องให้เป็นที่เวทนาก็เลยมาบรรยายให้ท่านฟัง ถ้าหากท่านเชื่อก็ทำบุญนะครับ ถ้าท่านไม่เชื่อ ท่านก็เฉย ๆ นะครับ ผมคิดว่าสิ่งละอันพันละน้อยที่ผมให้ท่านน่าจะเป็นประโยชน์ในการที่ท่านจะมีชีวิตอยู่ต่อไป อันไหนที่เป็นเวรเป็นกรรม เป็นบาปขอให้หลีกเลียงซะ เพราะว่าเวลาเราเกิดเราก็ไม่มีอะไร เมื่อเวลาตายเราก็ไม่มีอะไร ถ้าเราทำบุญดี เราเกิดใหม่เราอาจร่ำรวยก็ได้เราหวังเอาชาติหน้า เพราะ คตินี้ถ้าเราทำบุญมาก ๆ เราไม่ผิดหวัง

ใครก่อกรรมไว้มาก ๆ นะครับ ตกนรกนะครับ ตกนรกครับแล้ว
นรกนั้นทรมานมากเหลือเกินครับ ทรมานมาก ท่านจะร้องให้
น้ำตาเป็นสายเลือด โดยที่ไม่มีใครช่วยเหลือท่าน ได้ จะหิวชนิด
ที่เรียกว่าคอเป็นผุยผงท่านก็ไม่ได้กินน้ำ ท่านจะถูกจองจำใน
พื้นที่แห่งหนึ่งที่มีมันแฉะมากนะครับ แล้วก็ถูกการเขี่ยนตีที่เจ็บ
มากชนิดที่โหยหวนไปเป็นหลายชั่วโมง อันนี้มันน่ากลัวมาก
สำหรับนรกนะครับ ผมไม่อยากให้ท่านไปนรกครับ อยากให้ท่าน
ไปสวรรค์ สวรรค์ยังว่างอีกเยอะ ยังว่างครับ ที่ผมเห็นสวรรค์ชั้น
๓ ชั้น ๔ ชั้น ๕ ยังไม่ค่อยมีคนอยู่เลย ผมอยากให้ท่านไปครับ
ไม่อยากเห็นท่านร้องให้แล้วเดินลงดิน เดินลงไปมันลงต่ำ ๆ แต่
ขึ้นสวรรค์เดินแล้วมันเดินขึ้นไป เรารู้สึกตัวเองครับเวลาไป

*เมื่อนึกถึง ความตาย สบายนัก มันหักรัก หักหลง ในสงสาร
ถึงโลกไภว ลดลงได้ ไม่นาน จงฆ่ามาร กิเลส เมื่อก่อนตาย*

ที่มา <http://www.watsomanas.com/thai/dhammastory/sanoe.php>